Štev. 153. (Posamezna številka 8 vinarjev.) V Trstu, v ponedeljek, 4. junija 1917 Letnik XLII.

Izhaja vsak dan, tudi ob nedeljah in praznikih, ob 5 zjutraj.

Uredništvo: Ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20, I. nadstr. — Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu lista. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo in rokopisi se ne vračajo.

Izdajatelj in odgovorni urednik Štefan Godina. Lastnik konsorcij lista „Edinost". — Tisk tiskarne „Edinosti", vpisane zadruge z omejenim poroštvom v Trstu, ulica Sv. Frančiška Asiškega št. 20.

Telefon uredništva in uprave štev. 11-57.

Naročnina znaša: Za celo leto . . . . . K 31·20
Za pol leta . . . . . „ 15·60
za tri mesece . . . . . „ 7·80
za nedeljsko izdajo za celo leto . . . . . „ 6·20
za pol leta . . . . . „ 3·00

EDINOST

Posamezne številke „Edinosti" se prodajajo po 8 vinarjev, zastarele številke po 10 vinarjev.

Oglasi se računajo na millimetre v širokosti ene kolone.
Cene: Oglasi trgovcev in obrtnikov . . . . . mm po 10 vin.
Osmrtnice, zahvale, poslanice, oglasi denarnih zavodov . . . . . mm po 20 vin.
Oglasi v tekstu lista do pet vrst . . . . . K 20.—
vsaka nadaljna vrsta . . . . . „ 2.—

Mali oglasi po 4 vinarje beseda, najmanj pa 40 vinarjev.

Oglase sprejema Inseratni oddelek „Edinosti". Naročnina in reklamacije se pošiljajo upravi lista. Plačuje se izključno le upravi „Edinosti" — Plača in toži se v Trstu.

Uprava in inseratni oddelek se nahajata v ulici Sv. Frančiška Asiškega št. 20. — Poštnohranilnični račun št. 41.652.

Cesarska dvojica na soški fronti.

Gen. polk. pl. Boroević komandeur reda Marije Terezije.

Cesarska dvojica se je dne 1. junija zvečer podala na soško fronto, cesar, da poživil in poplača zmagovite junake iz desete soške bitke, cesarica, da prinese krvavim žrtvam te gigantske borbe tolažilo in jim posveti vso materno skrb. V spremstvu cesarske dvojice so bili: minister za vnanje stvari grof Czernin, načelnik generalnega štaba pl. Arz in dvorna dama gospa pl. Kallay.

Cesarska dvojica je prispela dne 2. t. m. ob 7 zjutraj v Ljubljano, kjer je bila sprejeta od deželnega predsednika grofa Attemsa in vojaških dostojanstvenikov. Cesar se je peljal s svojim vojaškim spremstvom najprej preko Divače na Općine. Ob nastopu potovanja se je zglasil pri Najvišjem vojskovodji poveljniku soške armade, ki je v junaški borbi zvesto in vztrajno kljubovala premoči sovražnika. Cesar je, poln hvaležnosti in priznanja za nevenljive čine te armade, izročil zmagovitemu vojskovodji te armade komandeurski križec reda Marije Terezije in mu izročil istočasno sledeče povelje:

Moji soški armadi!

V najtežjih dneh dolgotrajne borbe ste odbili dolgo pripravljane, z mogočnimi silami izvedene napade sovražnika in mu pokazali vnovič junaštvo, ki preveva vaša prsa. Smatram za nujno potrebo, da pohitim med Vas in se Vam zahvalim prisrčno za hrabrost, vztrajnost in vdanost. Izvirajoč iz vseh delov ljubljene domovine ste si z združenimi silami in vzvesti skupnosti zaslužili gorečo zahvalo domovine. Ne morem se vsakemu posamezniku posebej zahvaliti. Toda komandeurski križec reda Marije Terezije, ki sem ga pripel danes Vašemu zaslužnemu vojskovodji, gen. polk. Boroeviću na prsa, naj ne pomeni samo priznanja armadnemu poveljniku, ampak naj priča tudi Vam vsem — vojskovodjem in bojevnikom — o Moji veliki hvaležnosti in ponosni zadovoljnosti. Božji blagoslov je bil z nami. Molimo k Vsemogočnemu, naj nas smatra tudi nadalje vredne Njegovega varstva in zaščite. Podeli naj nam končno, popolno zmago.

Postojna, 2. junija 1917. **Karel** l. r.

Načelniku generalnega štaba, ki je stal svojemu poveljniku v tolikih zmagovitih bitkah zvesto na strani, je izrazil cesar vnovič pohvalno priznanje.

Potem ko je vrhovni vojskovodja odlikoval vojskovodjo in svojega prvega pomočnika, se je odpeljal preko Divače na Općine. Čete, ki so se po strahovitem boju retablirale, ali pričakujejo novega določila, so pozdravile svojega Najvišjega poveljnika. Cesar je izrekel vsakemu oficirju, vsakemu možu, ki je stopil pred njega, popolno priznanje. Bili so polki — govorimo odkrito — ki so položili na stotine žrtev na oltar domovine. Poročila, ki jih je dobil cesar, spadajo v zmagoslavno zgodovino naše brambne sile. Neki poročnik je pripovedoval, da mu je ostala le ena strojnica, s katero je streljal, dokler je imel na razpolago kako patrono; potem je vzel puško, ščit in municijo na svoj in svojega zadnjega moža hrbet in je šel na naslednji hrib. Korporal, ki mu je stisnil cesar v roke, je rešil svojega poročnika iz sovražnih rok; neki poddesetnik je bil zadnji šarž njegovega voda, potem ko so padli oficirji in podčastniki. Naskočil je prvič, zamal drugič in potem še tretjič in si priboril staro postojanko.

Cesar je prispel na Općine in zrl zopet na Trst. Poset trgovinskega mesta, ki ga je uničila vojna, ni bil v programu. Toda cesar je na Općinah pozdravil namestnika barona Fries Skene, nakar je zastremel po gospodarju morju. V pristanišče je prispela vest, da pride cesar. Čas je bil kratek. Toda v trenotku so zaplapolale na vseh hišah zastave in po ulicah so se zbrale ogromne množice ljudstva. Cesar pride! In še predno so pridrveli avtomobili s tržaških gričev, so zadoneli po Trstu viharni vzkliki na cesarja. Cesar se je peljal počasi proti namestništvu. Tamkaj ga je sprejel na stopnišču dvor. svet. baron Glanz z uradniki namestništva. Nato se je podal vladar k namestnikovi soprogi in stopil zatem na teraso poslopja. Viharni Hoch, Evviva in Slava-klici. Cesarjev voz, ki je bil že tako prekinprek posut s cvetlicami, je bil odičen potem še s tulipani, glicinijami, lipovko in nágnojem. Cesar se je pri tej priliki kar najprisrčneje zahvalil namestniku za skrajno požrtvovalno in patrijotično zadržanje prebivalstva Trsta in njegove okolice in prav posebno še za izkazano zvestobo in vdanost povodom tega obiska.

Cesar se je odpeljal nato dalje preko Komenske planote. Vsi, ki so se v zadnjih bojih borili zvesto in hrabro, so bili osebno odlikovani od vladarja. Cesar je podelil fzm. Wurmu in generalu pehote Kraličku veliki križec Leopoldovega reda, fml. Scharitzerju red železne krone I. razreda, polk. Körnerju vojaški zaslužni križec II. razreda, polk. Janecki komandeurski križec Leopoldovega reda, kontreadmiralu baronu Koudeiki red železnega reda II. razreda, polk. Nadhernemu in podpolk. Panosu viteški križec Leopoldovega reda, vsem z vojnimi dekoracijami in meči; namestniku baronu Fries Skene je podelil cesar osebno vojaško zaslužno kolajno na traku vojaškega zaslužnega križca. Cesar se je potem preko Štanjela—Ajdovščine in Postojne vrnil v Ljubljano.

Cesarica je posvetila med tem ves dan obisku bolnišnic, kjer so se nahajale krvave žrtve desete soške bitke. Ljubljana, kamor je prispela cesarica nepričakovano, se je odela v prazniično obleko, kakor hitro je izvedela, da prihaja deželna mati kronovine. Cesarico je sprejel neopisen vihar navdušenja. Cesarica je posetila garnizijsko bolnišnico št. 8, Leonišče, honvedsko bolnišnico in rezervno bolnišnico v obrtni šoli. Obdarovala je naše ranjence, naše hrabre bojevnike desete soške armade, s častjo in slavo in jim izrekala tudi zahvalo in tolažbo. Dokazala pa je tudi napram ujetnikom, ki so prišli v naše roke, najtoplejšo človekoljubnost in se jih spominjala goreče v molitvah. Iz Ljubljane je poslala cesarica sledečo pretresljivo brzojavko armadnemu poveljniku Boroeviću: »Zmagoslavni voditelj junaških čet v številnih bitkah bo zastavil vse sile — tega sem si svesta — da se olajšajo bolečine iz bojev za domovino in prestol bojujočih se vojakov. V Vašem spremstvu, ljubi generalni polkovnik pl. Boroević, nameravam posetiti jutri nekatera mesta, kjer deluje moderna zdravniška umetnost za povrnitev zdravja ranjenim junakom ali za olajšanje njihovega stanja. V prepričanju, da bom videla tamkaj le dobro, se Vam in vsem v sanitetni službi delujočim zahvaljujem že danes za Vaš trud in dobrobit naših ljubih, zvestih ranjencev.«

Zvezna armadna poročila.

AVSTRIJSKO.

DUNAJ, 3. (Kor.) Uradno se razglaša: 3. junija 1917.

Vzhodno bojišče. — V dolini Putne je bil sunek romunskih čet krvavo odbit.

Italijansko bojišče. — V ozemlju Sv. Marka pri Gorici so vrgli oddelki stotnika Sonnewenda s krepkim napadom sovražnika iz njegovih sprednjih jarkov. Sovražnik je ostavil v naših rokah 10 oficirjev, 500 mož in 4 strojnice. Italijanski letalci so metali bombe na Trst in druge istrske kraje. V Trstu sta bila ubita ena ženska in en otrok. — Na južni tirolski fronti številni zračni boji.

Jugovzhodno bojišče. — Nespremenjeno.

Načelnik generalnega štaba:
pl. Ludendorff.

NEMSKO.

BERLIN, 3. (Kor.) Veliki glavni stan, 3. junija 1917.

Zapadno bojišče. — Armada kraljeviča Ruprehta: V odseku Wytschaete se je tudi včeraj nadaljeval močni topovski boj. Med Lensom in Queantom je ostalo topovsko delovanje včeraj istotako žilavno. Ponoči so napadli Angleži pri Loosu, ob potoku Souchezu in severovzhodno Monchy. Bili so odbiti. V posameznih koslih jarkov jugozapadno Lensa se boj še nadaljuje. — Armada nemškega cesarjeviča: Bojno delovanje ob Aisni in v Šampanji je v splošnem neznatno. Izvidni sunki naših napadnih čet na Chemins des Dames, jugovzhodno Filaina, so nam donesli več metalcev min, ob Aisni 15 ujetnikov. — Armada vojvode Albrehta: Na desnem bregu Meuse je bilo pri Haudiaumontu, Combresu in St. Mihielu odbitih več francoskih poizvedovalnih oddelkov. V noči na 1. t. m. so metali angleški letalci bombe na neko etapno taborišče; en francoski ujetnik je bil ubit, 91 pa ranjenih. Naša letalska brodovja so pred araško fronto in ob Aisni z vidnim učinkom metala bombe na železniške naprave, municijska in četna taborišča. — V zračnih bojih in potom obrambnih topov so izgubili nasprotniki včeraj deset letal.

Na vzhodnem bojišču je celokupni položaj nespremenjen. V Moldavlji so bili v zadnjih nočeh med dolinami Susite in Putne romunski napadi odbiti.

Macedonska fronta. — Zapadno Vardarja so se južno Hume in Alčak Mahle napadi več sovražnih stotnij izgubonosno izjalovili pred bolgarskimi postojankami.

Prvi generalni kvartirmojster:
pl. Ludendorff.

BOLGARSKO.

SOFIJA, 2. (Kor.) Generalni štab poroča: Macedonska fronta: Sovražne enote, ki so se ustalile na desnem bregu Vardarja v enem naših jarkov, so bile s protinapadom vržene in so ostavile več mrtvih.

SOVRAŽNA URADNA POROČILA.

Italijansko poročilo.

2. junija. — Artiljerijski ogenj je bil včeraj v ozemlju severno in vzhodno Gorice živahnejši kot običajno ter je bil posebno srdit v severnem kraškem odseku. Naše baterije so odgovarjale na ogenj sovražnika proti našim črtam na Fajtem hribu, kateremu so sledila sovražna patruljska podjetja. V noči na 31. majnika smo v okolišu Vodic ponovno odbili sovražen napad na višino 652. Dva z močnim artiljerijskim ognjem pripravljena prodorna poizkusa proti našim črtam na višini 126 južno Grčine in na višini 174 severno Tivolija sta imela isti uspeh. V isti noči je naša pehota na Krasu južno Kostanjevice z nenadnim nastopom pomaknila na fronti 2 kilometrov naše črte naprej za 400 metrov. — Včeraj so se nad Gorico vršili številni letalski boji. Naši letalci so obrezuspešili napade na mesto. Pri Ajševici je bilo eno sovražnih letal sestreljeno. Vojaške naprave, letališča, skladišča in železniška vozlišča ob obali od Devina do Općin severovzhodno Trsta so naši letalci uspešno obmetali z bombami. Letala so se povrnila nepoškodovana.

NOVA RUSIJA.

Potovanje vojnega ministra Kerenskega po fronti.

PETROGRAD, 2. (Kor.) Kerenskij je poslal ministrskemu predsedniku naslednjo brzojavko: Sporočam provizorični vladi, da sem, poučivši se o položaju na jugozapadni fronti, prišel do pozitivnih zaključkov, o katerih bom poročal po svojem povratku. Položaj v Sevastopolju je zelo ugoden ter se je tudi tamkaj nastala epizoda mirno poravnala. — Kerenskij dospe 3. t. m. v Petrograd.

PETROGRAD, 2. (Kor.) Vojni minister Kerenskij je dospel v Kijev, kjer je bil sprejet posebno slovesno. Razpravljal je o raznih javno mnenje zanimajočih vprašanjih, pri čemur je izjavil med drugim, da je mogel tekom svojega potovanja po fronti ugotoviti, da pobratimljenja nikakor nimajo splošnega značaja, kakor se je trdilo. Kar se tiče ustavodajne skupščine, se le-ta ne bo mogla sklicati pred mesecem novembrom, ker se prebivalstvo radi volitev absolutno ne more odtegovati poljskim delom.

Odstop Izvoljskega.

PARIZ, 2. (Havas. — Kor.) Ruska vlada je sprejela demisijsko prošnjo poslanika Izvojskega ter je poslaništvenemu svetniku Sevastopolju kot poslovodji poverila vodstvo poslaništvenih poslov.

Zakaj nimamo porotnih sodišč?

S tem vprašanjem se bavi »Arbeiter Zeitung« v daljšem članku. Le v Avstriji se je zgodilo, da se je z začetkom vojne delovanje porote zaustavilo. Suspenzijo so hoteli opravičevati s trditvijo, da bi primanjkovalo porotnikov. To pa je le pretveza. Že zgled Nemčije dokazuje jasno, da je to le izgovor, kajti tam nimajo le splošne vojaške dolžnosti, marveč tudi še brezizjemno pomožno službo, pa je še vedno ljudi za sestavo porote. Isto dokazuje dejstvo, da so pri nas zaustavili delovanje porote takoj začetkom vojne, ko nikdo niti slutiti ni mogel, kako dolgo bo vojna trajala. Resnica je namreč ta, da med vojno niso hoteli imeti porotnikov, ker se ti vendar včasih branijo pokoriti se formalnim določbam zakona, marveč iščejo pravičnost! Zato so raje posegli po justici, ki nikdar ne odreka — po vojni justici. Vojaška in izjemna sodišča — to so pač za vojno prava justica.

Glavno vprašanje je: ali je odstranitev porotnih sodišč zakonita? Odprava porotnikov bi bila škodljiva tudi tedaj, če bi bilo prekinjenje zakonito. Nu, tu bi bilo dano vprašanje: ali je sodstvo prav ali krivo urejeno? Če pa se odstranitev porotnikov ni zgodila po poti, ki jo predpisuje zakon, če se je zgodila brez zakona in proti zakonu, **potem se začenja majati ves fundament sodstva.** Če kdo, ki naj izreka pravico, ne vrši tega na neomajni, jekleni podlagi zakona, izvaja nasilje, pa naj svojo sodbo povija v kakršnjo-koli obliko! Pravo je enota in če omajaš v nje skladu le en kamen, rušiš nje ravni potek. Kako pa šele potem, če iz sklada ne trgaš samo enega kamna, marveč steber, na katerem ves sklad sloni?!!

Član 11 državnega temeljnega zakona določa, da imajo porotniki soditi o krivdi obtožencev pri zločinih ali pregreških, storjenih po vsebini kake tiskovine, vseh političnih pregreških, in pri vseh navadnih zločinih, ki jim zakon predpisuje kazen nad 5 let: Da o krivdi obtožencev v takih slučajih sodijo porotniki: to je v državnih temeljnih zakonih določeno pravo — je fundament, na katerem sloni sodstvo.

Tudi zaustavitev porot dopušča zakon od 23. maja 1873, in sicer se more zgoditi to z naredbo skupnega ministrstva, toda začasno in najdlje za čas enega leta. Zaustavitev se ne more potom naredbe ne podaljšati preko enega leta, ne obnoviti pred prihodnjo zopetno otvoritvijo sej državnega zbora.

Tako je stanje stvari, kakor je določajo zakoni. V resnici pa so se pri nas stvari razvijale tako-le:

Delovanje porot je bilo odpravljeno z naredbo skupnega ministrstva z dne 25. julija 1914. in sicer takoj za eno leto. Ker po zakonu podaljšanje suspenzije z naredbo ni dopustno, bi bilo moralo s koncem julija 1915. zopet pričeti delovanje porote. V resnici pa je ostalo tudi nadalje odpravljeno to delovanje, da-si je zajamčeno po državnem temeljnem zakonu! In odpravljeno je še danes!

In sicer je vlada Stürgkhova — ker na zakonito način ni več šlo — odredila to s § 14.! Kar dekretirala je — trikrat že! Da pa je bilo to nezakonito, da naredba na podlagi § 14. nikakor ni dopustna, izhaja iz nastopnih razlogov:

Zakon od 23. maja 1873. o začasni zaustavitvi porote določa eno leto kot najdaljši čas trajanja — to je skrajna meja. Nesmiselno bi bilo, ako bi si hoteli domnevati, da zakon ni končnoveljavno določil te uravnave.

Zakon izjavlja z vso odločnostjo, da se zaustavitev ne sme podaljšati potom naredbe. **K tej poti spada tudi § 14.** In »slovesnost« oblike take naredbe ni nič večja, nego one naredb skupnega ministrstva, ker tudi naredbe na podlagi § 14. nosijo le podpise vseh ministrov! Takega nesmisla si vendar ne moremo misliti pri kakem zakonu, da bi pač izključal kako naredbo **skupnega ministrstva,** ne pa naredbe s podpisi **vseh ministrov!**

Člen VI. zakona o uredbi kazensko-pravdnega reda se glasi: Če se je delovanje porotnih sodišč začasno zaustavilo na način, ki je **ustavno** dopusten. »Ustavno« dopusten pa je ravno način, kakor ga določa zakon z dne 23. maja 1873., ki smo ga omenjali gori. Drugega »ustavnega« načina ni!

Naredbe na podlagi § 14. državnega zakona o državnem zastopstvu pa se smejo izdajati le v toliko, v **kolikor nimajo namena izpremembe državnega temeljnega zakona!** Državni temeljni zakon o sodniški oblasti pa pravi jasno, da imajo **porotniki** soditi o krivdi obtožencev pri težkih zločinih, ki jih označa zakon, pri vseh političnih in pri zločinih in pregreških, storjenih po tisku. Dočim § 14 odreja, da se delovanje porotnikov zaustavlja, pa državni temeljni zakon pravi, da porotniki odločajo! Potemtakem pomenjajo naredbe na podlagi § 14. **izpremembo državnega temeljnega zakona!** Ker pa so take naredbe dopustne le tedaj, če ne nameravajo nikake izpremembe državnega temeljnega zakona, so bile nedopustne tudi naredbe, ki so zaustavile delovanje porotnikov! Nimajo moči zakona, so nične in pravno neveljavne. Iz tega pa sledi, **da so tudi razsodbe o krivdi obtožencev, ki bi morali po zakonu priti pred porotna sodišča, obremenjena z notranjo ničnostjo in pravno neveljavnostjo.** Če o taki krivdi razsoja izjemno sodišče, razsoja brez pravice, brez zakonitega pooblaščenja. In naj tudi državna oblast daje izjemnemu sodišču možnost razglašanja in izvrševanja sodbe: zakon in pravo se jej upirata! Če izjemno sodišče sodi o kaznjivih dejanjih, ki spadajo pred poroto, ni to nič drugega, nego bi bilo, če bi razsodbo izrekla kaka upravna oblast. Če nepristojni sodniki pošiljajo v ječe obtožence, ki spadajo pred porotnike, bi mogla to storiti istotako tudi vsaka policijska oblast!

To vse je jasno kot beli dan. Noben človek, ki spoštuje smisel besed zakona, ne more oporekati končno veljavni logiki teh dokazov. Vendar gre to sodstvo, ki mu manjka podlaga zakona, nemoteno dalje, in nalagajo se kazni in izrekajo smrtne obsodbe po sodnikih, ki jim zakon ne daje

---

PODLISTEK.

Miljonar, ki je izginil.

Roman. Francoski spisal Evgen Chavette.

Ko sta Pavlina in Colard prišla na ulico in je Pavlina molče in vsa zamišljena stopala poleg njega, je Colard nenadoma vprašal:

— Ali, gospodična, kaj pa je vendar doktor Gardie hotel reči, ko je prosil moje pomoči in potem dostavil, da je povedal vam, zakaj potrebuje tuje pomoči.

— Ali ni povedal tudi tebi, da nima prave moči v svoji levi roki?

— Ali je morda ranjen na roki?

— Ne, vzrok so le posledice nekega starega padca, in najbolj čudno je, da je bil doktor Gardie tisti, katerega je, kot se še spominjaš iz pripovesti gospoda de Lozerila, baron potem, ko je našel onega mrtveca, na svojem divjem begu podrl na tla.

Colard se je zdrznil in pobledel.

— Nadaljen znak! — je vzkliknil.

— Kaj hočeš reči s tem?

— Prezreti ne smemo ničesar, da izvemo za usodo vašega nesrečnega očeta. Dasiravno de Lozeril ni spoznal slike v medaljonu, je vendar mogoče, da ga je samo zapustil spomin. Kdo ve, ali nas morda ta malenkostna okoliščina, da je de Lozeril podrl doktorja na tla, ne dovede na sled, ki ga že toliko časa iščem zaman.

— Ubogi oče! — je vzdihnila Pavlina, kateri je ta žalostni spomin hipoma zadušil radost, ki jí je polnila srce.

Ko je Pavlina odšla v svojo sobo, je Colard, ne da bi izgubljal čas, pohitel skozi vrt in mala, skozi vrtno ograjo v ulico Saint-Louis en l'ile vodeča vratca, ki so bila ravno nasproti zdravnikovim hišnim vratom, in je potrkal na ta vrata.

— Ne, prezreti ne smemo niti najmanjše stvarce, na katero bi se bilo mogoče opirati, — je govoril sam pri sebi, ko je čakal, da mu odpro vrata.

Stara služabnica, ki mu je odprla, ga je povedla v delavnico šele pred nekaterimi minutami vrnivšega se zdravnika.

Ko je le-ta zagledal starega slugo, kateri ga je zapustil komaj pred četrt ure, žalostnega in razburjenega, se ga je polastil hipoma velik strah.

— Ali je morda obolela gospodična Brichetova? — je vzkliknil zdravnik ves v skrbeh.

— Ne, ne, gospod doktor, le pomirite se, — je dejal Colard, zadržujoč smešek, katerega je izzval ta vzklik, ki je izdajal zaljubljenca.

— Bal sem se, da prihajate semkaj zaradi kake nenadne nesreče....

— Da, gospod Gardie, je pač res nesreča, zaradi katere prihajam k vam.... samo da je ta nesreča že stara dve leti.

In zakaj gre torej? — je vprašal Maurice začudeno.

— Prihajam, da se porazgovorim z vami zaradi neke vaše pripombe napram gospodični Brichetovi. Ali ji niste povedal, da vas je nekdaj nekdo v divjem teku podrl na tla? In ta nesreča je, o kateri bi vas prosil, da bi mi povedal kaj natančnejšega. Upam, da vas ne nadlegujem s tem vprašanjem, in verjemite mi, da je stvar zame največjega pomena, to se pravi, največjega pomena za nas vse.

— Stvar je bila popolnoma enostavna. Šel sem proti domu iz ulice de Joury, kjer sem pri nekem svojem bolniku, katerih sem imel tedaj še malo, bedel pozno v noč. Bilo je nekako okoli dveh zjutraj, ko sem stopal po ulici des Nonnains-d'Hyères, da bi prišel na otok, kar sem zagledal hipoma, da nekdo teče proti meni. Bilo bi mu prav lahko, da bi bil v popolnoma prazni ulici tekel po levi ali desni strani mimo mene, ne da bi se me bil doteknil; toda ali je popolnoma izgubil glavo, ali pa se mu je mudilo tako zelo, da se ni mogel izogniti pravočasno: zgodilo se je, da je treščil obme s tako silo, da me je podrl na tla. To pa ga ni zadrževalo prav čisto nič v njegovem divjem teku, in zavil je v smer proti ulici Saint-Antoine.

— Vse to potrjuje pripovest, ki sem jo slišal predkratkim, — je menil Colard zamišljeno.

— Kakšna povest?

— Neki mlad človek, ki je prišel v našo palačo, je pripovedoval povest o umoru, ki bi je ne verjel niti besedice, če bi mi ne dokazovala vaša enako se glaseča pripovest, da je vsaj ta njen del resničen.

— In zakaj ne verjamete ostalega dela njegove pripovesti?

— Predvsem zato ne, ker je pripovedovalec priznal sam, da je bil ono noč popolnoma pijan. Potemtakem je mogel smatrati za resnico, kar si je končno morda samo domišljeval v svoji pijanosti. In potem....

— In potem? — je vprašal zdravnik, ko je videl, da se Colard nekoliko obotavlja.

— In potem sem si rekel, da bi se bilo pač kaj izvedelo, kaj se je zgodilo z mrtvim truplom, ki ga je po pripovesti onega mladega človeka morilec pustil na križišču sredi otoka. Kolikor pa vem, pa tega trupla ni našel nihče. Vi sam tudi niste videl ničesar, kaj ne?

— Ne, čisto nič.

— In vendar ste tedaj že stanoval tukaj?

— Stanoval sem v podstrešni sobici v tej hiši, katere lastnik sem sedaj.

— Potemtakem ste moral tedaj, da ste prišel domov, nekako četrt ure pozneje iti čez križišče?

— Da, toda ponavljam vam, da nisem videl ničesar. Bil sem zaspan, da bi hodeč zaspal, in zato se mi je mudilo v posteljo.

— In ali tudi niste čul tedaj nikjer pripovedovati, da bi bili na križišču našli kako truplo? — je vprašal Colard s poudarkom.

Tedaj se je Maurice udaril po čelu in vzkliknil:

— Da, strela, saj res! Saj vendar vem, kaj se je zgodilo s truplom. Spominjam se, da sem prihodnji dan, ko sem zjutraj zgodaj šel k nekemu bolniku, na pobrežju otoka Louvier videl nekoliko stražnikov, ki so stali okoli mrtvega trupla. Prenesli so truplo tjakaj, da bi se ga ljudje na odprti ulici ne prestrašili preveč.

(Dalje.)

pravice v to! »Arbeiter Zeitung« pravi končno: »Danes pokriva nasilje to postopanje, ali pride dan, ko bo treba odgovarjati in polagati račun. Če se pa že hoče vse sodstvo v državi postaviti na protizakonite in nezakonite naredbe, potem pa naj se izbriše tudi prva beseda iz tistega državnega temeljnega zakona in naj se pove odkrito in naravnost: **vse sodstvo v državi se izvršuje na podlagi § 14!**

Iz polemike med „Hrvatskim listom“ in deželno upravno komisijo v Istri.

Puljski »Hrvatski list« je priobčil nedavno vrsto očitanj na naslov deželne upravne komisije Istre, trdeč, da ta komisija zlasti pri imenovanjih uradnikov ne postopa po principu enakopravnosti napram obema narodnostima v deželi. Na ta napad je rečena komisija doposlala odgovor tudi našemu listu. V tem odgovoru je komisija naglašala v glavnem: da glavno je, da je sedaj težko dobiti uradnikov, ki bi dobro poznavali oba deželna jezika, hrvatskega in italijanskega, glavna stvar da je, da komisija dopisuje slovanskemu prebivalstvu slovanski, italijanskemu italijanski, da torej ni potrebno, da bi vsi uradniki poznali oba jezika; da je sicer res, da je komisija imenovala tudi Neistranov, med temi dra. Vadnala iz Kranjske kot računskega revidenta, ali to zato, ker ni nikdo drugi zaprosil za to mesto; vrhu tega pa da ta uradnik pozna dovršeno hrvatski jezik; podobno da je bilo glede treh začasno nameščenih uradnic, od katerih je res samo ena Istranka, ali vse tri da poznajo oba deželna jezika; deželni podtajnik Rade Kundić in računarski asistent Otmar Pavlinić sta oba Istrana in Hrvata, dočim novi deželni tajnik dr. Pechotsch — da-si je italijanske narodnosti — pozna perfektno tudi slovenski jezik; v Istri da je tudi Slovencev in zato da se ne more oporekati temu, da so na nekatera mesta prišli Slovenci; v Istri pa da je tudi Italijanov, ki se jih vendar ne sme kar odklanjati radi enakopravnosti (le zato, ker ne znajo tudi hrvatski); od sedmih novoimenovanih uradnikov da pripada torej šestorica slovanski narodnosti, ki poznajo vsi tudi nemški jezik, kar da je želo koristno za uradovanje; zahteva, da bi se nameščali samo Istrani, da ne temelji na zakonu in da bi bila tudi težko izvedljiva. Nadalje odgovarja komisija na očitanja v »Hrvatskem listu« glede preskrbljanja prebivalstva z raznimi potrebščinami in delovanja komisije sploh.

Na ta odgovor je »Hrvatski list« zopet odgovoril. Ker pa smo pač priobčili odgovor komisije, njegovega odgovora pa ne; in ker zveni to kot očitanje pomanjkanja dolžne objektivnosti, lojalnosti in časnikarske kolegijalnosti, izjavljamo, da obžalujemo to zamudo, toda s pojasnilom, da je bil član našega uredništva, ki ima nalog, da zasleduje istrske stvari, one dni odsoten iz Trsta (bil je namreč v Ljubljani).

Naj torej tu izpopolnimo zamujeno! »Hrvatski list« konstatuje, da se je komisija v svojem odgovoru izognila najvažnejši stvari. Puljski list se noče spuščati v polemiko o onih imenovanjih, marveč prepušča državnim poslancem, da povedo komisiji, kar jej morajo reči, saj vedo oni najbolje, kaki ljudje so se potegali za ona mesta, kako so se motivirale prošnje, in kako so se vrnile prosilcem. — Poslanci vedo tudi, da se je v Istri vino dvakrat rekviritalo in da se je s tem pribranilo državi tistih 30 milijonov kron. Da se ni vino zaplenilo, bi bila dobila Istra tistih 30 milijonov in še državno podporo 500.000 K. Na očitanje komisije, da istrski kmet ne plačuje rad in točno davkov, da-si je prišlo v deželo mnogo denarja, odgovarja »Hrvatski list«: »Hvala lepa! Mari v drugih pokrajinah manjka denarja?! Mari niso bile tudi v drugih pokrajinah cene vina dva- trikrat večje? Mari v drugih pokrajinah ljudje kar beže v davčni urad? Pa okraj Puljski, ki je materijalno toliko trpel — ali naj po vrhu še plačuje davek?! Je-li užival plod zemlje? Od kod naj plačuje davke!«

Dalje naglaša »Hrvatski list«, da komisija nič ne govori o tem, ali vsi nje člani poznajo hrvatski jezik, ter da uradnik, ki ne pozna jezika dežele, ne more biti nepristranski. Komisija pravi sedaj, da imenovanje kakega poedinega uradnika, ki ne pozna drugega deželnega jezika, ne daja še vzroka za pritožbe. Potem naj komisija reče tudi drugim italijanskim uradnikom, naj se ne uče hrvatski, ker to — ni potrebno. Komisija naglaša, da od sedmih novoimenovanih uradnikov pripada šestorica slovanski narodnosti. Potemtakem bi imeli 99 od sto naših uradnikov v deželni službi?! Vprašanje pa je v resnici, ali jih imamo med vsemi 6?! In ti poznajo vsi tudi italijanski jezik. Koliko italijanskih uradnikov pa zna hrvatski? Med šestorico naših novoimenovanih šteje komisija tudi tri uradnice. Te pa so le začasno sprejete, torej so bili v resnici imenovani samo trije hrvatski uradniki. Čudno je pa, da komisija molči o rekviziciji vina, o vprašanju hrvatskih šol v Istri, posebno v Puli!

V svoji zadnji polemični notici — kjer je naslovil tudi na naš list gori omenjeno očitanje — odklanja »Hrvatski list« trditev komisije, češ, da hoče (list namreč) delati razliko med Hrvati in Slovenci. Te smatra »Hrvatski list« za enakovrednega komponenta našega naroda na jugu. Noče si domnevati, da se je hotelo tudi v tem slučaju vporabiti formulo »divide et impera« — že zato ne, ker ne more smatrati nobenega človeka za tako otročjega, da bi »veroval v delotvorno silo te formule, ako bi jo hotel izrabiti proti neomajnemu edinstvu zavednih in žilavih Slovencev in Hrvatov!«

»Hrvatski list« zaključuje s sledečo apostrofo na adreso Deželne upravne komisije: »Na straži smo za naša narodna prava. Kakor bo imela komisija v našem listu vso podporo, ako bo postopala pravično in stvarno pri urejanju istrskih razmer, tako bomo bili najbrezobzirneji in najljuteji boj proti njej, ako bi hotela zopet zapluti v strujo narodnih privilegijev in politične oportunitete. V interesu dežele želimo, da se tako izvede narodna enakopravnost. Naj bo komisija pravična nam, kakor tudi drugi narodnosti v Istri! Ali, že sedaj moramo opozoriti, da se najodločneje zavarujemo proti vsakemu poizkusu, da bi se en narod v Istri izigraval proti drugemu — tujincu v prilog! Naj se torej komisija ničesar ne domišlja, če je na tem potu kaj pozitivnega dosegla na škodo Italijanov in Slovanov! — Govorili smo jasno in razumljivo.«

Nadejamo se, da bo »Hrvatski list« sedaj uverjen o naši objektivnosti in lojalnosti; posebno pa o tem, da je daleč od nas misel, da bi hoteli biti nekaki zaščitniki upravne komisije na škodo hrvatsko-slovenske stvari v Istri!

Hipoteke za vojno posojilo.

Pri tretjem vojnem posojilu se je izreklo več posojilnic, da so pripravljene, dati posojila na hipoteke v namen podpisovanja vojnega posojila. Mnogo hišnih in zemljiških posestnikov je porabilo to priliko in napravili so prav dobro kupčijo. Vlada je namreč za taka hipotečna posojila dovolila popolno oprostitev od pristojbin in to je ugodnost, ki nekaj nese, če se jo izkoristi.

Z naredbo finančnega ministrstva z dne 7. maja 1917, drž. zak. št. 201 so tudi za šesto vojno posojilo dovoljene oprostitve od pristojbin za hipotečna posojila, ki so seveda namenjena za podpis vojnega posojila.

Kdor s hipotečnim kreditom kupi vojno posojilo, mora seveda vzeti državne zadolžnice, ki se amortizirajo in obrestujejo po 5½ odstotkov, ki pa bodo eventualno nesle tudi 7'07 do 7'29 odstotkov. Od hipotečnega posojila, najetega za podpisanje vojnega posojila, je pri velikih zavodih, na primer Prvi avstrijski posojilnici na Dunaju in pri centralni hranilnici dunajske občine plačati samo 4½ odstotne obresti. Korist hipotečnega posojila je očividna: plačevati moraš od hipotečnega posojila 4¾ odstotkov, zanj kupljeno vojno posojilo pa nese 5½, neslo pa bo še več. Razloček je jasen in vsak hišni in zemljiški posestnik stori le sebi dobro, če se odloči za to operacijo. Tudi občinska hranilnica v Gradcu in češka hranilnica v Pragi dajeta hipotečna posojila po 4¾, če se porabijo za nakup vojnega posojila. Patrijotje, podpisujte!

Domače vesti.

Podpora vojnim invalidom z Goriškega. Goriški deželni odbor namerava uvesti podporno akcijo v korist vojnim invalidom z Goriškega. Mestni magistrat poziva zato vse vojne invalide z Goriškega, tiste, ki bivajo stalno v Trstu, ali pa se mude tu kot begunci, da se prijavijo v občinskem statistično-anagrafičnem uradu v ulici Sanità, št. 25, tretje nadstropje, v dneh 4., 5., 6., 8. in 9. junija od 6 do 8 zvečer v sobi št. 53 ter predlože vojaške listine, ki izkazujejo njihovo invalidnost.

Vojaški pogreb. V tukajšnji pomožni in kontumačni bolnici Rdečega križa je 2. t. m. umrl pešec **Janos Ballog** pp. št. 30. Pogreb se vrši danes, 4. t. m., ob 4 pop. iz imenovane bolnice na vojaško pokopališče.

Mestna zastavljalnica. V torek, 5. junija, se bodo od 9½ dop. do 1 pop. in od 3½ do 6½ pop. prodajale na javni dražbi **dragocenosti**, zastavljene meseca majnika l. 1915. na svetlomodre listke serije 137 in sicer od št. 161.701 do št. 162.400.

Podpisi na VI. vojno posojilo. - 4. izkaz.

Banca commerciale Triestina K 3,000.000, paroplovna družba Gerolimich & Co. K 200.000, Splošna avstro-ogrska družba za lin K 300.000, Banca di credito popolare (II. podpis) K 100.000, Rihard Tischler K 50.000; Rudolf Steiner, Ernest Krausz po K 30.000; družina Lichtensteiger, major Karel Hoffmann po K 25.000; okrajna bolniška blagajna K 20.000, Behr & Co. nasl. K 15.000; C. G. rolimich, podporni sklad za vdove in sirote padlih vojakov, A. Ferfolja, Muhidin & Muhidin Chatilà, Dr. Karel Ebenkel (III. podpis) na račun razpuščenih društev, Jos. Eppinger (II. podpis) A. Zafred (II. podpis), Hektor Zernitz po K 10.000; Leopold Vianello K 6.000; Romej Gerolimich, Jos. Gerolimich, Gasteiger & Co., Olga Ganzoni-Guebhard, pokojninski sklad cerkvenih občin augsburškega in helvetskega veroizpovedanja, občina Motovun po K 5000; Karel Gortan, A. Brocchi & sin, Blaž Bevk, Domenik Bassich po K 3000; Marija Babič K 22.0; Anton Bruna, Banca popolare Capodistriana, Viktor Zniderič, Silvij Rustia G. L. Premuda po K 2000; dr. E. Gusina K 1500; Ana Zerbo K 1100; nadporočnik dr. Angelj Corazza, Motovun, Terezija Bruna, Mary Federl, Klara Federl, Janez Kröswagn, Ferdinand Kesel, Franc Orel, Rajmund Naglich, Rüdiger Naccari, dr. Emil Orlandini, c. kr. notar Rudolf Stark, Ana pl. Schwarz, Ivan Scamperle, Karel Ressetta, O. Pelotti po K 1000; Just Zurch, Ema pl. Wanniek, Armand Sviadoschz po K 500; P. C. K 400; Regina Saud, Lidija Lusina po K 300; Jakob Hočevar, Avgustin Cristofoletti, Jakob Bolognani po K 200; Lavra Trapp K 50 in nadaljni podpisi v skupnem znesku K 285.050.

DAROVI.

Za revne in pridne slovenske gimnazijce-ubežnike v Trstu so darovali: Gospodarska zveza v Ljubljani 1000 K (drugi tisočak), c. kr. namestništvo v Trstu 1000 K, revid. Dovgan 21 K, odvetnik dr. Ivan Kimovec 10 K, stotnik Cvetko 4'84 K, viš. fin. svetnik Goljevšček 7 K.

V korist moški podružnici CMD je okrogla družba pri okrogli mizi v gostilni g. Lenčka zdražila za smotko K 24'06. K temu znesku je pridodal g. Lenček še 1 K. Denar hrani uprava.

Gospodarstvo.

O davku na premoženje.

Za obrestovanje in pokritje velikih državnih dolgov, ki so nastali vsled vojne, je uvedla država nove vojne davke. Ti davki za obrestovanje vojnih posojil ne bodo zadostovali, kaj še za odplačila teh posojil. In vendar bo treba vojne stroške ne samo obrestovati, ampak moralo bi se jih tudi odplačati, ako hoče državno gospodarstvo procvitati ter se otresti bremen, ki jih je vojna natovorila državi. — Ako bi ostalo samo pri obrestovanju novih državnih bremen, bi si država nikdar ne mogla opomoči. Država in državljani, ki so pravzaprav država, morali bi pri takem stanju obubožati in ne moglo bi se niti misliti na nove naloge, ki čakajo državo po vojni.

Trezno misleči gospodarski politiki mislijo ravno vsled tega že sedaj na to, kako se naj država vojnih bremen v najkrajšem času in brez posebne težave otrese. Glavni izhod iz tega zelo sitnega položaja tvori **davek na premoženje posameznega državljana.** Splošno prepričanje je, da ta davek niti zadostoval ne bo za pokritje vseh v vojni nastalih državnih dolgov, ampak da bo treba poleg tega davka vseeno napeti davčno struno do skrajnosti in uvesti vse mogoče nove davke, ako se hoče poleg obrestovanja dolgov doseči še toliko sredstev, da država zmore sredstva tudi za produktivne svrhe, za zboljšanje narodnega gospodarstva in za povzdigo dobrobiti državljanov.

Kako naj izgleda davek na premoženje? O tem je govoril dr. Viljem pl. Medinger na zborovanju organizacije avstrijskih veleposestnikov v avstrijski kmetijski družbi dne 26. marca t. l. Iz tega predavanja naj posnamemo sledeče glavne misli:

Ako se uspehe novih vojnih davkov še tako optimistično presoja, vendar ostane velik del obresti za vojna posojila še vedno nepokrit. Ravno iz tega vzroka je davek na premoženje neizogiben. Ljudsko premoženje v Avstriji se ceni na četrtino onega v Nemčiji. Vojni stroški pa znašajo prilično eno tretjino, oni v Nemčiji eno petino ljudskega premoženja. Da se te stroške pokrije, se mora uvesti davek na premoženje posameznikov. Pri tem davku naj bi ostala mala premoženja neobdačena. Nemška brambna dokladla iz leta 1914. je bila tako urejena, da so ostala premoženja do 10.000 mark neobdačena, oziroma da se je pričel davek pri 30.000 mark, ako je dosegel dohodek 2000 do 4000 mark, in pri 50.000 mark, ako je znašal dohodek manj kakor 2000 mark. Davek na premoženja v Nemčiji se je začel z 0'15% in se je stopnjeval na 1'5% pri premoženjih čez 5 milijonov mark. Tudi pri nas se mora veleposest izjaviti v prilog stopnjevanju premoženjskega davka. Kdor ima iz svojega premoženja več dohodka, plača naj tudi višji premoženjski davek. Kajti dolžnost premožnejših je, da prispevajo k potrebam države več, nego gospodarsko slabejši. **O tem, da mora biti premoženjski davek progresiven, ne more biti dvoma.** Važno je pa vprašanje, kako se naj precenijo posestva? Kajti za podlago davka mora biti visokost premoženja. Ta cenitev se gotovo ne sme vršiti na podlagi trenutne prodajne vrednosti posestva; **kajti v slučaju cenitve po prodajni ceni bi posestniki davka sploh ne zmogli, oziroma davek bi jih zadel tako hudo, da bi si posestniki ne mogli opomoči in bi bili prehudo zadeti v svojem gospodarstvu, v svojem pridelovanju, v investicijah itd.** Država se mora ozirati na to, da si ohrani krepek kmečki stan, zmožen za intenzivnejše obdelovanje polja in zvišanje produkcije. Sicer škoduje država sama sebi in vsemu svojemu gospodarskemu napredku. Marveč se mora vzeti za podlago donosno vrednost posestva, kakor se je to zgodilo pri brambni dokladi v Nemčiji l. 1914. Poslopja za stanovanja se morajo vzeti le z najemninsko vrednostjo, gospodarska poslopja se sploh ne smejo vzeti v račun. Dovoliti se morajo plačila v obrokih, za slučaj nezgod se mora obresti popustiti. Omogočiti se mora za odplačila cenen kredit, da se zadolženje posestev prepreči in omogoči intenzivno obdelovanje in investicije. Treba bo ustanoviti posebne kreditne zavode, da se omogoči odplačevanje brez zadolženja. Radi tega damo državi, kar potrebuje, vendar ne sme zahtevati več, nego zmoremo.

Zdelo se mi je važno, podati ta odlomek iz predavanja dr. Medingerja, da si naši kmečki gospodarji napravijo sliko, kako naj izgleda premoženjski davek in na kakšen način se ga najlažje prenese. Tudi naše mnenje je, da brez davka na premoženje ne pojde.

(Dr. A. Božič v »Zadrugi«.)

To in ono.

Prvo zračno pošto je hotel vpeljati znani Montgolfier že leta 1786 in sicer med Parizom in Marseille. Napravil je proračun in načrt, a se je izjalovilo — problem vodljivosti zračne ladje še ni bil tedaj rešen.

Igralnica v Monte Carlu in svetovna vojna. Kakor je znano, se je knez Albert Monaški, ki se je pred vojno zelo bahal s prijateljstvom nemškega cesarja Viljema II. in je večkrat igral ulogo posredovalca med Nemčijo in francosko republiko, tekom vojne prelevil v najzagrizenejšega sovražnika Nemčije. Vzrok tej izpremembi je pač slaba bilanca igralnice v Monte Carlu. Kneževina Monako, ki je bila v ostalem vedno popolnoma odvisna od Francoske, ima namreč en sam vir dohodkov, namreč hazardne igre, iz katerega dobiva tudi knez svojo civilno listo letnih dveh milijonov frankov. Sedaj pa je igralnica za leto 1915. zaključila z izgubo 7½ miliona frankov za leto 1916. pa zaradi vsestranskega skrčenja izdatkov s 4½ milijona. Tako je torej državica v dveh letih izgubila 12 milijonov, in če pojde še tako dalje, bo morala delniška družba, ki upravlja igralnico in iz svojih dohodkov tudi pokriva državne izdatke, kmalu primerno skrčiti tudi apanažo kneza Alberta de Grimaldi, kneza monaškega, ki pač potemtakem ne more biti posebno naklonjen nemškemu cesarju Viljemu, katerega kot vsak drug pristni Francoz smatra za provzročitelja svetovne vojne.

Gregorijanski koledar v Rusiji. Kakor se poroča iz Berna, piše »Ruskoje Slovo«, da namerava ruska provizorna vlada uvesti gregorijanski koledar. Obenem se namerava tudi znatno skrčiti dosedanje ogromno število pravoslavnih praznikov.

Stara resnica. Tam zunaj na bojišču je neki poveljnik bolj za šalo vprašal mladega poročnika: »Kaj bi storili, ako bi v hudem ognju prišli v tak-le položaj: Proti vam prodira sovražnikova konjenica, od desne in leve pritiska pehota, iz ozadja bruhajo ogenj sovražni topovi!« — Častnik ni dolgo pomišljal, ampak urno odgovoril: »Gospod polkovnik, potem bi dal povelje: Kompanija stoj! Čako doli! Molimo!« — Prijazno je prikimal polkovnik, pozdravil in odjezdil. Umel je dobrega častnika.

Otok Lokrum pri Dubrovniku, ki je znan po svoji izredni krasoti, je bil last prestolonaslednika Rudolfa in za njim ga je po njegovi smrti podedovala njegova hči nadvojvodinja Elizabeta, sedaj kneginja Windischgrätzova. Ker je bila kneginja Windischgrätzova tedaj nedoletna, je njen varuh, pokojni cesar Fran Josip prepustil užitek otoka dubrovniškim dominikancem, ki so imeli ta užitek vse do sedanjih dni. Nekaj malega pred izbruhom vojne pa je sklenila lastnica otoka, da prevzame otok v svojo lastno posest vsled česar se je pred vojno dvakrat mudila v Dubrovniku. Sedaj je po poročilu dalmatinskih listov stvar že urejena in se je izvršila tudi že sodna uknjižba predaje. Dominikanci dobe od kneginje za poprave in vzdrževalne stroške pri poslopjih na otoku primerno odškodnino.

Poljubi maršala Joffra. Maršal Joffre je ob priliki sedanjega svojega obiska v Zedinjenih državah nedavno s svojim štabom obedoval pri državnem podtajniku Philipsu v Washingtonu. Ob tej priliki je, kakor poroča »Petit Parisien« neka povabljena dama zaprosila generala Joffra, da bi — poljubil njeni dve hčeri od 15 in 17 let. Naerkrat se je vse ženske družbe polastila želja, da bi jih poljubil Joffre. Ali francoski strateg se je izognil tej nevarnosti, z izjavo, da ne poljubuje že — nad 17 let.

Misli na svojce na bojnem polju: Kolikor večji uspeh vojnega posojila, toliko prej se vrnejo oni domov!

:: MALI OGLASI ::

se računajo po 4 stot. besedo. Mastno tiskane besede se računajo enkrat več. — Najmanjša pristojbina znaša 40 stotink.

Čistilo za čevlje prodaja na drobno in na debelo prodajalna drobnarij Osmo Benzion v Trstu, Corso 30. 1158

Išče se pridna poštena služkinja k večji družina vsa domača dela. Plača po dogovoru. Naslov pove Ins. odd. Edinosti. B 3

Išče se takoj kovaški vajenci in kolarski pomočnik I. Ulica Chiozza 43. 1171

Fotograf Anton Jerkič posluje zopet v svojem stanju v Trstu, Via delle Poste štev. 10. 407

Spomni se vojnega posojila.

Vojak pomaga na bojišču, denar pomaga v ozadju. Obadva pa dosežeta svetovni mir.

Kabaret-Varietè MAXIM
Trst - Via Studion 10 - Trst
Odprt od 8½ zvečer naprej
Cena: I. vrste K 2. II. vrste K 1.

KONJAK
iz vina lastnega pridelka, destiliran, priznan v slučajih starostne šibkosti in želodčnih bolezni že od stoletij kot življenje podaljšajoče krepilno sredstvo. Razpošiljam 4 polliterske steklenice 12 let starega, poštnine prosto za K 40.—. 4 polliterske triletnega, čudovito ublažujoče sredstvo proti trganju 32 K. — Vino od 56 litrov naprej, rizling ali bergundec [illegible] K 3.60 liter.
BENEDIKT HERTL, veleposestnik,
graščina Goliče pri Konjicah, Štajersko.

ZDRAVNIK
Med. Dr. Karol Pernič
stanuje v Trstu, ul. Giulia 76 III. n. (zraven Dreherjeve pivovarne) in ordinira v ulici Carintia 39, I. od 3 do 4 pop. za notranje, nervozne in otroške bolezni (bilzu cerkve sv. Antona novega.)

Emilia Čeregato
Trst Campo S. Giacomo 2
Priporoča cenjen. občinstvu svojo
trgovino pisarniških in šolskih potrebščin
Prodaja razglednic in igrač vseh vrst.
Prodajalo se tudi molitveniki v slov. jeziku.

ZOBOZDRAVNIK
Dr. J. Čermák
v Trstu, ul. Poste vecchie 12, vogal ulice delle Poste.
Izdiranje zobov brez bolečine.
Plombiranje.
UMETNI ZOBJE

Dnevnik „Edinost“ v Trstu

je izdal in založil naslednje knjige

1. »VOHUN«. Spisal I. F. Cooper. — Cena K 1.60.
2. »TRI POVESTI GROFA LEVA TOLSTEGA«. — Cena 80 vin.
3. »KAZAKI«. Spisal L. N. Tolstoj. Poslovenil Josip Knaflič. — Cena K 1.60.
4. »PRVA LJUBEZEN«. Spisal I. Sjergjevič Turgjenjev. Poslovenil dr. Gustav Gregorin. — Cena 1 K.
5. »POLJUB«. Povest iz gorskega življenja češkega ljudstva. Spisala Karolina Světla. Poslovenil F. P. — Cena 80 vin.
6. »BESEDA O SLOVANSKEM OBREDNEM JEZIKU PRI KATOL. JUGOSLOVANIH«. (Malo odgovora na škofa Nagla poslovno pastirsko pismo v pouk slov. ljudstvu.) — Cena 80 vin.
7. »IGRALEC«. Roman iz spominov mladeniča. Ruski spisal F. M. Dostojevskij. Poslovenil R. K. — Cena K 1.60.
8. »JURKICA AGIČEVA«. Spisal Ksaver Šandor - Gjalski. Prevel F. Orel. Cena K 2.
9. »UDOVICA«. Povest iz 18. stoletja. Napisal I. E. Tomić. Poslovenil Stefan Klavš. Cena K 1.60.
10. »JUG«. Historičen roman. Spisal Prokop Chocholoušek. Poslovenil H. V. Cena K 3.
11. »VITEZ IZ RDEČE HIŠE«. (Le Chevalier de Maison rouge.) Roman iz časov francoske revolucije. Spisal Aleks. Dumas star. Prevel Ferdo Perhavec. — Cena K 2.50.

JADRANSKA BANKA
Trst, Via Cassa di Risparmio štev. 5 (Lastno poslopje)
Kapital in rezerva K 8,890.000·—
Filijalke: Dunaj Tegethofstrasse 7—9, Dubrovnik, Kotor, Ljubljana, Metković, Opatija, Split, Šibenik, Zara.
Vloge na knjižice 3½% Vloge na knjižice
od dneva vloge do dneva vzdiga. Rentni davek plačuje banka svojega. Obrestovanje vlog na tekočem in žiroračunu po dogovoru. Akreditivi čeki in nakaznice na vsa tu- in inozemska tržišča. — **Kupuje in prodaja:** vrednostne papirje, rente, obligacije, zastavna pisma, prijoritete, delnice, srečke itd. — **Valute in devize, predujmi na vrednostne papirje in blago ležeče v javnih skladiščih. Safe deposits promese.** — Prodaja sreč razredne loterije. Zavarovanje vsakovrstnih papirjev proti kurzni izgubi, revizija žrebanja srečk itd. brezplačno. Stavbni kredit, rembours krediti. Bozna naročila. — — Inkaso. — — Menjalnica. — — Eskompt menic.
Telefoni: 1463, 1793 in 2676. Brzojavi: JADRANSKA.
Uradne ure: od 9 do 1 popoldne